



Kun elektroninen signaali kulkee eri vaiheiden läpi, jotta virtapiiri sulkeutuisi, ja kokoaa sitten itsensä uudelleen vastaanottajan pikaista lukua varten, niin sen etenemisen epäsäännöllisesti keskeyttävä äkillinen kipinä tai ilmakan rätinä – ehkä kehnosta crisyksestä johtuva – on sekä aineellinen että symbolinen loppupihahdus: harhailevan viestin dramaattinen haihtuminen diffuusiin (persoonatto-maan) ionisoituneeseen kenttään. Ellei rikkonaista linkkiä sitten aiheuta jokin arkisempi asia tai pekkä laiminlyönti. Juuri tätä Franz Kafka tarkoitti: ”Kirjoitetut suudelmat eivät pääse perille, vaan aaveet juovat ne jo markalla.”<sup>2</sup> Kaipuu on vastaamattoman kirjeen väistämätön seura-lainen. ”Liitoshäviö tapahtuu kun energia siirtyy yhdestä piiristä, piirilementistä tai vaihainesta toiseen.”<sup>3</sup>

Canellin herkä metallurgiset aallonpituudet ja herkkyys hävikistä kärsineelle energiamuodolle ovat kuvattuina *Attenuate, Attenuate* (2016) -teoksen löysään ja harvasti punottuun kuparijohdinverkkoon, joka häilyy henkäykset-tä kahden ja kolmen ulottuvuuden välillä, ripustettuna ja leijuen lähes huomaamattomasti lähellä gallerian seinää. Verkon säikeet näyttävät purkautuvan ilmaan katsojan silmien edessä, eikä teoksen epävakaa sommitelma tarjoa turvaa, vaan vain näennäisen (lohduttoman) ohimenevän esineen hahmon. Teoksen ehdotaman kytköksen ohaus ja välitilallisuus korostavat ”tietoliikenneverkon” tiukkaa arkkitehtonista rakennetta.<sup>4</sup>

Huoneen täyttävässä installaatiossa nimeltä *Brief Syllables / Thin Vowels* vuodelta 2014 taitelijaa on viiltänyt auki, leikellyt, purkanut tai hellävaroin murtautunut teoksen elementteinä olevat kaapelit ja koonnut ne osina ja oudoissa asennoissa (pystyssä, vaakatasossa) jalustoille ja lattialle. Jos ajatellaan Canellin materiaalitutkimusten eri juonteita eräänlaisena konkreettisena kielioppina (jossa osasten eri yhdistelmät vastaavat abstrakteja käsitteitä tunnelmalli-sesta psyykkiseen, energettiseen ja affektiiviseen), teoksen monikerroksisuus on kuin kaavakuva käsitteellisestä virk-keestä. Canellin taitessa esineiden tasolla tapahtuvat säh-kön, muovin ja kemiallisten aineiden vaihemuutokset ovat siten sekä kirjaimellisia että vertauskuvallisia. Installaation eloisan esteettinen epäjärjestys perustuu kommunikaatio-koodien (non)sense-muodostelmia: räikeän täplikkäät auki viillellyt suonet, vääntyneet äänihuulet ja muut polytece-neaivaippansa suojusta esiin puserutuvat hontelot ihmisäiset muodot tuovat mieleen ihmisruumiin ja sen tuki- ja liikun-taelinjärjestelmän mekanismit. Avital Ronell on tulkinut skitsofreenikoiden puhelinta kohtaan tuntemaan samuuden ”bionisen sisäistämisen retorikaksi”<sup>5</sup>, jonka merkittävä esiintymä *Brief Syllables / Thin Vowels* on. Kun veistok-sellisen teoksen edustama ”fraasi” hajotetaan ihmiskielen rakenteiden mahdollistamiksi osasiksi, Canellin hävikki-meditaatio muuntuu skitsofreenikon (ja muiden nonkon-formistien) katkeilevaksi, abstraktiksi puhkeeksi.

Anne Carson on kirjoittanut totutusta kielenkäytöstä poikkeamisesta antiikin maailmassa:



Thin Vowels (detail)  
2014

“Written kisses don’t reach their destina-tion, rather, they are drunk on the way by the ghosts.” Longing attends the unan-swered letter. “Coupling loss occurs when energy is transferred from one circuit, circuit element, or medium to another.”

Canell’s tender metallurgic frequencies and sensitivity to loss-stricken energetic form are described by the slack and loosely wov-en conductive copper netting *Attenuate, Attenuate* (2016), which dials breathlessly between two and three dimensions, hung and hovering almost imperceptibly near to the gallery wall. The net’s strands seem to unravel before the viewer into thin air, its unstable composition providing little cov-erage, only the semblance of a (comfort-less) transitional object. Both the thinness and the liminality of linkage proposed here undermine the hard architectonic structure of the telecommunications “network.”

For the room-sized installation *Brief Syllables / Thin Vowels* (2014), the artist splits apart, slices, unspools or delicately fractures her component cables and assembles them in parts and at odd angles (upright, prone) at plinth and floor level. If we take the different strands of her material research as a kind of concrete grammar (each constellation of elements

<sup>2</sup> Franz Kafka, *Letters to Milena* (April 1921), trans. Philip Baum (New York: Schocken Books, 1995), 223.  
<sup>3</sup> Nina Canell, *Mid-Sentence* (Berlin and Stockholm: Born Din Book Trade Blog, 2016), Moderna Museet, 2014, n.p.  
<sup>4</sup> “Median työkalumme voisi olla eräänlainen tekninen pöytä, jonka säilytys näyttää haavoittuvan silloin hetimitä, kun vastainen keittäisi syntyy.”  
<sup>5</sup> “One could think of a cable, though, as a material object whose technicality appears to dissolve in the moment of emotional connection.” Avital Ronell, *The Telephone Book*, 1.  
<sup>6</sup> Avital Ronell, *The Telephone Book*, 4.  
<sup>7</sup> Avital Ronell, *The Telephone Book: Technicity, the Schizophrenic, Literacy, Neo-Cybernetics* (Oxford, NE: University of Nebraska Press, 1994), n.p.  
<sup>8</sup> Anne Carson, *Glass, Honey and God* (New York: New Directions, 1993), 131. Korostus tekijän korostuksena.

\_\_\_\_\_ Sikäli kun olet aina saavutet-tavissa, olet jo oppinut sietämään keskeytyksiä ja klikkauksia. \_\_\_\_\_  
To the extent that you are always on call, you have already learned to endure interruption and the click.<sup>6</sup>

Kun nainen puhuu sivu suunsa, on kyseessä paljon enemmän kuin vain *sanojen tublaaminen*: vuotavan vesiruukun vertaus, johon Plutarkhos päättää ensimmäisen anekdootti-tinsa, on yksi tavallisimmista kielikuvista antiikin kirjallisuudessa naisen seksuaali-suuden representaationa.<sup>7</sup>

Missä kieli ja teknisyys törmäävät? Canellin materialismi väittää, että kielikuvien avulla voimme nähdä jonkin asian suhteessa toiseen – riippumatta siitä, missä muodossa me viestiin vastaanotamme. ▽

evokes abstract concepts ranging from the atmospheric to the psychic, energetic and affective), then the complex arrangement here scans as a conceptual sentence diagram. Electrical, plastic and chemical phase transformations that take place on the level of the object in Canell’s work are thus both literal and figurative in meaning. The (non-)sense construction of regular communicative codes is staged in the installation’s lively aesthetic disarray: vibrantly spotted arterial vivisection, contorted vocal cords, and other spindly anthropomorphic forms sprung from their polyethylene sheathing return the mechanisms of the human body (and its musculoskeletal system) to mind. Avital Ronell interpreted the schizophrenic’s telephonic affinity as a “rhetoric of bionic assimilation” which *Brief Syllables / Thin Vowels* remarkably materializes. By rendering the “phrase” of her sculptural work into pieces accorded by the vernacular patterns of human utterance, Canell’s contemplation of waste is here transposed to the schizophrenic’s (and other nonconformists’) clipped, abstract speech.

Anne Carson wrote of aberrations from procedural articulation in the ancient world:

When a woman runs off at the mouth there is far more at stake than *waste of words*: the image of the leaky water jar with which Plutarch concludes his first anecdote is one of the commonest figures in ancient literature for the representation of female sexuality.<sup>7</sup>

Where do language and technicity collide? Canell’s materialism insists that figures of speech allow us to see one thing in terms of another – in whatever shape a message arrives. ▽

Brief Syllables (detail)  
2014

